

Moji milovaní: nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Včerajším spevom *Te Deum* v kostole Prelatúry Panny Márie Kráľovnej pokoja pred Najsvätejšou Sviatosťou oltárnou vystavenou v monštrancii sme ďakovali Najsvätejšej Trojici za dobrodenia, ktoré nám udelila počas uplynulého roka. Cítil som sa byť veľmi spojený s pápežom i s celou Cirkvou, a osobitne s každým jedným a každou jednou z vás, rovnako ako i s nespočetnými spolupracovníkmi a priateľmi Prelatúry. Videl som aj počul, ako sa náš Otec zvykol modlievať tento hymnus, s túžbou pripojiť sa k spevu chvály, ktorú celé stvorenie vzdáva Bohu. Každý deň po slávení svätej omše, zatiaľ čo si vyzliekal ornát, ho recitoval s nesmiernou oddanosťou zjednotený so svojimi synmi a dcérami.

Osobitne počas Vianoc, no vlastne vždy je logické, že sa naša vďaka vznáša k nebesiam s väčšou intenzitou, v prvom rade za Vtelenie a narodenie Nášho Pána Ježiša Krista. Tento dar je neustálym zdrojom našej vďačnosti, našej chvály, našej úcty k Bohu, ktorý nás nespriestáva bláznivo milovať a neustále nám to dokazuje.

Začiatok Nového roka by nám mal pomôcť viac si uvedomovať tento dôkaz Božej lásky. Cirkevní otcovia i všetci svätí sa v rozličných obdobiach dejín boli naplnení obdivom pri uvažovaní na tým, že s Kristovým narodením vstúpila Večnosť na svet a Nekonečno sa stalo maličkým prijatím našej obmedzenej ľudskej prirodzenosti. „Akú väčšiu milosť nám Boh mohol udeliť?“, pýta sa svätý Augustín. „Zo svojho jednorodného Syna urobil Syna Človeka, aby sa syn človeka mohol stať synom Božím. Pokús sa nájsť svoje zásluhy, skús odhaliť, odkiaľ pochádzajú, skús nájsť svoju spravodlivosť; a uvidíš, že nebudeš môcť nájsť nič, čo by nebolo čírou milosťou.“¹

Náš údiv a naša vďaka sa ešte znásobujú, keď uvažujeme nad tým, že Boh nám tento dar nedal iba na chvíľu alebo na istú dobu, ale navždy. **Večné vstúpilo do hraníc času a priestoru, aby „dnes“ umožnilo stretnúť sa s ním. Vianočné liturgické texty nám pomáhajú pochopiť, že spásne udalosti uskutočnené Kristom sú vždy aktuálne a zaujímajú každého človeka i celé ľudstvo. Keď na liturgických sláveniach počujeme alebo vyslovujeme „dnes sa nám narodil Spasiteľ“, nevyslovujeme iba konvenčný a prádny zaužívaný výraz, ale rozumieme, že Boh mne a každému jednému z nás „dnes“ ponúka možnosť spoznať ho a prijať tak, ako to urobili pastieri z Betlehema, aby sa On narodil aj do nášho života a aby ho obnovil, prežiaril a premenil prostredníctvom svojej milosti a svojej prítomnosti.**²

Vo svetle láskavého Božieho plánu s celým ľudstvom i s každým človekom tak nadobúdajú svoj pravý význam všetky udalosti uplynulého roka: zdravie i choroba, úspechy a neúspechy, udalosti radostné i bolestné, to, čo považujeme za dobré i to, čo sa nám zdalo byť menej dobré... Výstižne to vyjadril náš Otec v istom bode Cesty, kde vyzýva, aby sme pozdvihli srdcia k Bohu **v úkonoch vďaky veľa rás za deň. Pretože ti dáva to i ono. Pretože tebou opovrhli. Pretože nemáš to, čo potrebuješ, alebo preto, že to máš. Pretože urobil svoju Matku, ktorá je aj tvojou Matkou, takou krásnou. Pretože stvoril slnko a mesiac a tamto**

¹ Sv. Augustín, *Žalm* 185 (PL 38, 999).

² Benedikt XVI., Príhovor na generálnej audiencii, 21-XII-2011.

zvíera a onú rastlinu. Pretože tomuto človeku dal výrečnosť a ty si taký ťažkopádny. Ďakuj mu za všetko, pretože všetko je dobré.³

Jasne vidíme, že svetu nechýbajú drámy a utrpenie: prírodné katastrofy, ničiace životy tisícok ľudí, ohniská ozbrojených konfliktov na nespočetných miestach zeme, rozdelenia a spory v rodinách i medzi národmi... A k tomuto všetkému sa teraz pridáva aj hlboká ekonomická kríza zasahujúca množstvo krajín, s toľkými nútene nezamestnanými ľuďmi.

Hoci rozum nedokáže pochopiť príčiny týchto udalostí, viera nás uistuje, že táto doba **v sebe definitívne a nezmazateľne nesie radostnú a oslobodzujúcu novosť Krista Spasiteľa (...).** **Vianoce nás vedú opäť objaviť Boha v pokornom a slabom tele dieťaťa. Nie je to vari pozvanie znovuobjaviť prítomnosť Boha a jeho lásky, ktorá prináša spásu i počas krátkeho a úmorného času nášho každodenného života? Nie je to vari pozvanie objaviť, že náš ľudský čas – rovnako i počas náročných a ťažkých chvíľ – je neustále obohacovaný Pánovými milosťami – milosťou, ktorou je samotný Pán?**⁴

Spomeňme si, deti moje, na nespočetné dobrodenia prijaté počas mesiacov, ktoré sú čerstvo za nami. Môžeme nad nimi rozjímať v dôvernosti našej modlitby. Aj napriek našej osobnej malosti to bol ďalší rok plný vernosti nášmu kresťanskému povolaniu vnútri Cirkvi, verného nasledovania ducha Diela. A môžeme vymenovať i mnohé ďalšie láskavosti: duchovné plody práce obetovanej Bohu a uskutočňovanej s duchom služby dušiam; osoby, ktoré sa vďaka príkladu a slovu Božích detí dôverne priblížili k Pánovi, alebo ho objavili v udalostiach svojho každodenného života; začiatok stabilnej apoštolskej práce veriacich Prelatúry v nových krajinách a jej konsolidácia tam, kde sa už rozvíja; Božie povolanie slúžiť mu v Opus Dei, ktorým sa Pán obrátil na mnoho ľudí z celého sveta; hlboké vnútorné pohnutie, obrátenia a povolania k úplnému odovzdaniu sa prostredníctvom nasledovania rozličných duchovných ciest, ktoré Boh vzbudil v Cirkvi, podnietené Svetovým stretnutím mládeže, konajúcim sa v auguste... A toľko ďalších dobrodení v osobnom, rodinnom a spoločenskom živote, ktoré má objaviť a ďakovať za ne každý sám.

Pred touto panorámou bez hraníc sa môžeme stotožniť s modlitbou, ktorú sa svätý Josemaría modlil nepočetnekrát počas posledných rokov svojho života: **Sancte Pater, omnipotens, aeterne et misericors Deus, Beata Maria intercedente, gratias tibi ago pro universis beneficiis tuis etiam ignotis;**⁵ Svätý Otče, večný a milosrdný Bože: na príhovor preblahoslavenej Panny Márie ti ďakujem za všetky tvoje dobrodenia, i za tie, ktoré nepoznám. Pretože skutočne, je viac takých dobrodení, ktoré sme prešli bez povšimnutia, než tých, ktoré poznáme. Kto by mohol spočítať rázy, keď nás Pán prostredníctvom svojej otcovskej Prozreteľnosti uchránil od nebezpečenstiev duše i tela? Kto by bol schopný vymenovať všetky milosti, ktoré nám preblahoslavená Panna Mária vyprosila počas predchádzajúcich mesiacov?

Preto je prirodzene i nadprirodzene logické, že sa usilujeme o trvalé udržanie nášho postoja vďačnosti. Ako zvykol vyzývať svätý Josemaría vždy na začiatku Nového roka: **Ut in gratiarum semper actione maneamus! Nech neustále ďakujeme Bohu za všetko: za to, čo sa zdá byť**

³ Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 268.

⁴ Benedikt XVI., Homília v I. Predvečer slávnosti Márie, Matky Božej, 31-XII-2010.

⁵ Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 15-IX-1971.

*dobré i za to, čo sa zdá byť zlé, za sladké i trpké, za biele i čierne, za malé i veľké, za málo i za veľa, za to, čo je časné i za to, čo má večný dosah. Ďakujeme Nášmu Pánovi za všetko, čo sa udialo počas tohto roka, a istým spôsobom aj za naše nevernosti, pretože sme si ich uvedomili a ony nás priviedli k prosbe o odpustenie a ku konkrétnemu predsavzatiu – ktoré prinesie mnoho dobra našim dušiam – aby sme už nikdy neboli neverní.*⁶

Upriamme teraz náš pohľad na rok, ktorý prichádza. Koľko dobrých vecí nám len Pán dá, keď ho budeme prežívať držiac sa za ruku Panny Márie! Prosme o to našu Matku v tento deň, v ktorý si Cirkev slávnostne pripomína jej Božie materstvo.

Sviatky počas týchto týždňov nás vedú k tomu, aby sme sa naplnili atmosférou prvých Vianoc. Pred betlehemom sme si predstavovali detaily lásky Márie a Jozefa k novorodeniatku, sme sa určite zamysleli nad tým, aký je náš vzťah k ostatným: k našej vlastnej rodine, k priateľom, kolegom a všetkým ľuďom, ktorých nám Boh – či už jedným alebo druhým spôsobom – stavia do cesty. Pre všetkých by sme mali byť svetlom, ktoré ich privedie ku Kristovi tak, ako si to želal pápež, keď rozjímal pri svetlách zdobiacich vianočný stromček. **Nech každý jeden z nás – hovoril – prinesie aspoň trochu svetla do prostredia, kde žije: do rodiny, práce, štvrte, kde býva, do dedín i miest. Nech je každý svetlom pre toho, koho má po svojom boku; nech odloží egoizmus, ktorý tak často zatvára srdce a vedie ho myslieť iba na seba; nech je pozornejší k ostatným, nech ich viac miluje. Akýkoľvek malý prejav dobroty – uzatvára Svätý Otec – je akoby jedným svetielkom na tomto obrovskom strome: a spolu s ostatnými svetlami žiari do tmy noci, dokonca aj do tej najčernejšej.**⁷

Prenesme tieto úvahy do nášho každodenného života, takého bohatého na príležitosti odovzdávať sa Bohu i ostatným. Je zjavné, že sme a aj cítime, že sme ničím; no práve preto sa na vás obraciam s pozvaním nášho zakladateľa stať sa dobrovoľne malými pred Bohom, aby sa tak náš nebeský Otec i naša Matka o každého jedného z nás osobitne museli ešte viac starať. Toto rozhodnutie však predpokladá **túžbu odmietnuť pýchu, pocit sebestačnosti; uznať, že sami nič nedokážeme, pretože potrebujeme milosť a posilu od nášho Otca Boha, aby sme sa naučili kráčať a vytrvať na ceste. Byť malým si vyžaduje odovzdať sa tak, ako sa odovzdávajú deti, veriť tak, ako veria deti, a prosiť tak, ako prosia deti.**⁸

Vzťah malých detí k svojim otcom – ich odovzdanosť, dôvera, ich odvážne prosby – nám slúžia za vzor nášmu vzťahu k Bohu. To je základným postojom kresťana, ktorý nás, obnovovaný deň za dňom a týždeň za týždňom ubezpečuje, že kráčame po správnom chodníku, nezávisle od úspechov či neúspechov, ktoré nás môžu postretnúť. Zastavujeme sa často a premýšľame nad tým, či kráčame po Pánovom boku? Dovolíme mu, aby nás neustále sprevádzal? Ako s ním hovoríme o tom, čo prežívame v každej chvíli?

A kto je lepšou Učiteľkou, než preblahoslavená Panna Mária? Potom, ako si vypočula posolstvo anjela Gabriela, úplne sa odovzdala do Božej vôle – *fiat mihi secundum verbum tuum!* –, a pevne uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán, ako to vyznala svätá Alžbeta

⁶ Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímania, 25-XII-1972.

⁷ Benedikt XVI., 7-XII-2011.

⁸ Sv. Josemaría, *Íst s Kristom*, č. 143.

z vnuknutia Ducha Svätého.⁹ A neskôr v Káne sa na svojho Syna obrátila s prosbou plnou viery prihovárajúc sa za potreby novomanželov – *nemajú vína* – a kázala sluhom urobiť presne to, čo im Pán určí: *urobte všetko, čo vám povie*.¹⁰ Hľadme viac na Pannu Máriu a prosme ju viac.

Už onedlho, 9. januára, uplynie stodesať rokov od narodenia svätého Josemaríu. Využime toto výročie a s vierou sa obráťme na jeho príhovor, prosiac za Cirkev i za celé ľudstvo. Osobitne prineste nášmu Otcovi všetky potreby Diela, jeho synov a dcér na celom svete; a pokračujte v modlitbách za moje úmysly. Všetkých vás mám neustále prítomných vo svojej modlitbe; a zvlášť tých, ktorí prežívajú chvíle veľkého fyzického i morálneho utrpenia. Slovanmi svätého Pavla vás uisťujem, že *právom si to myslím o vás všetkých, veď vás v srdci nosím (...). Boh mi je svedok, ako po vás všetkých túžim srdcom Krista Ježiša*.¹¹

Takisto sa mi zdá byť veľmi vhodné, aby sme si pripomenuli ľudskú i nadprirodznú vzpruhu a optimizmus vychádzajúci z viery, ktoré svätý Josemaría dal svojim deťom prostredníctvom Okružného listu z 9. januára 1939, rok po jeho príchode do Burgosu, mysliac na rast apoštolskej práce Diela po skončení španielskej občianskej vojny, ktorej koniec bol už neodvratný.

Prekážky? Vonkajšie prekážky mi nerobia starosti: s ľahkosťou nad nimi zvíťazíme. Existuje len jedna veľká prekážka: váš nedostatok synovstva a nedostatok bratstva, ak by taký prípad niekedy v našej rodine nastal. Všetko ostatné (materiálny nedostatok, dlhy, chudoba, opovrhnutie, ohováranie, lži, nevdak, protivenstvá od dobrých, nepochopenie či dokonca prenasledovanie zo strany autorít), to všetko nemá žiadnu dôležitosť, keď sa môžeme oprieť o Otca a bratov, plne zjednotených s Kristom, skrze Krista a v Kristovi. Už nebude trpkosť, ktoré by nás mohli obrať o sladkosť našej požehnanej Lásky.¹²

So silou nášho Otca a v jeho mene vás prosím, aby sme sa usilovali o väčšiu jemnosť v synovstve i v bratstve. Ak nebudeme od základu dbať o tieto dva stĺpy našej nadprirodzenej rodiny, v štruktúre Diela vzniknú praskliny, o ktorých nikto nebude môcť povedať, že nie sú dôležité. Vravím vám to, čo Otec hovorieval nám v päťdesiatych rokoch: aby sme sa modlili *oremus pro unitate apostolatus* tak, že ho budeme neustále žiť.

So všetkou láskou a želaním tých najlepších darčiekov z neba v tomto Novom roku vás žehná,

váš Otec + Javier

Rím, 1. január 2012.

⁹ Lk 1, 38 y 45.

¹⁰ Jn 2, 3 a 5.

¹¹ Flp 1, 7-8.

¹² Sv. Josemaría, Okružný list, Burgos, 9-I-1939; v A. Vázquez de Prada, „Zakladateľ Opus Dei“, II, s. 380.